

Това, за което ние само предполагахме, децата просто го знаят. Стига да има кой да ги чуе! 😊

"Синът ми Лукас, сега на тринадесет, каза нещо много дълбоко, когато беше на две години и половина. Родителите ми, съпругът ми, малкото ни момиченце, Лукас и аз седяхме отвън по време на една семейна почивка, играехме си с глина и си прекарвахме чудесно. Изведнъж Лукас каза: „Всички са любов. Всичко е свързано с любовта. Всички сме направени от любов и Бог е любов“. Трябва да кажа, че в нашето семейство не се говори много за Бог. Изумена, отвърнах: „Лукас, какви красиви думи! Къде го чу?“ След кратка пауза, той каза: „Вече го знаех, когато дойдох тук“. Четирима възрастни и едно бебе го чува да го казва и всички заплакахме! По бузите ми потичат сълзи само като си го спомня.

АНАСТЕЙША БРАЙЪН Грийнуич, Кънектикът

Четиригодишната ми дъщеря Лили неотдавна видя на мобилния ми телефон снимка на семеен приятел, който току-що беше претърпял спешна мозъчна операция след инцидент с велосипеда си. Автомобил с превишена скорост блъсна Франки, който за съжаление, бил без предпазна каска (каската била на кормилото). След инцидента всички свидетели и болничният персонал казваха, че наистина нямало шансове Франки да оцелее. Майка му се обърна с молба към всичките си познати да се молят за него. Нямах намерение да показвам на четиригодишната си дъщеря доста травмиращата снимка на телефона си (беше предвидена като урок за поглемите ми дъщери – слагайте си каските!). И все пак Лили я видя и изпадна в нещо като транс. Тя веднага започна да прокарва пръсти по скобите и шевовете по главата на момчето; просто продължаваше да ги търка и да го гледа. Каза: „Мамо, трябва да се молим за него!“ и започна импровизирана молитва за Франки. Толкова се трогнах, че попитах дали може да запиша молитвата и да му я пратя да я чуе. Тя се съгласи и изрецитира пред телефона ми една специална молитва. Тръпки ме побиват, когато слушам как четиригодишната ми дъщеря моли Бог да излекува Франки и главата му и твърдението ѝ, че той се нуждае от „тишина, спокойствие, тъмнина и почивка, за да оздравее, както и от здравословна храна!“. На следващия ден майката на Франки публикува в мрежата новини за сина си, казвайки, че е цяло чудо колко бързо се възстановява. И после: „Лекарят каза, че Франки ще има нужда от тишина, спокойствие, полутъмнина и много почивка, за да оздравее“. Боже мой! Това е почти дума по дума същото, което според мен Лили анализира като рецепта за оздравяването на Франки. Шест дни по-късно той се прибра у дома си без никакви дълготрайни увреждания.

КРИСТИ ИНЗУНЗА Сан Диего, Калифорния

Ето няколко истории, които дъщеря ми Джейда сподели с мен през първите три години и половина от живота си: „Мамо, знаеш ли, че вселената е в сърцето ти? Просто трябва да отправиш поглед навътре, да я погледнеш и да я усетиш. Тя е точно пред теб,

а не зад теб.“ „Мамо, твоят татко Ал обича да бди над мен през нощта заедно с ангелите. Той харесва лилави цветя, също като мен. Обича да ти показва лилави цветя.“ Баща ми почина преди повече от двадесет години и тя дори не знаеше името му. Думите ѝ ме поразиха. „Мамо, Бог е енергия. Ангелите са енергия. Те са ярка светлина в сърцето ми и в сърцата на всички.

Аз съм свободна и по-рано летях. Защо тук, на Земята, не мога да летя? Беше като облаци горе, в небето, всичко и навсякъде. Мамо, понякога в главата ми не е моят глас. Не звучи като мен ...Знам, че е шепотът на някой, който ми казва да направя нещо добро. Мисля, че може да е гласът на Бог.“

ДЖАНЕЛ СТРИЙТЪР

През 1994 г. участвах в семинара „Живот, смърт и преход“, воден от Елизабет Кюблер-Рос. Скърбях за свои лични загуби и реших, че това е възможност да приема виждането си за живота и смъртта и за предназначението си. Тази своенравна и енергична швейцарка сподели, че според нея ние имаме предварително усещане кога и дори как ще умрем, и ни каза, че понякога това личи от някои специфични неща, например рисунки, които човек прави, преди да си отиде. Д-р Кюблер-Рос ни разказа за една бременна жена, която чакала третото си дете. През уикенда тя завела дъщерите си, на пет и на седем години, в къщичка край морето, където никога преди не били ходили, на няколко часа от дома им. Възнамерявали да прекарат известно време заедно там, преди да се роди новото бебе, а бащата планирал да се присъедини към тях след работа. След дългото шофиране майката внесла багажа в къщата, а момичетата се заиграли в оградения с колчета двор. Жената била уморена от дългия път и тъй като децата се забавлявали, седнала за няколко минути да си почине и без да иска заспала. От дрямката я събудили истерични писъци и тя проследила уплашените викове до брега. Бързо станало ясно, че едното ѝ дете не само влязло във водата, но било нападнато от акула. Седемгодишното момиченце починало. Съсипаната жена отишла при Елизабет Кюблер-Рос, за да ѝ помогне да осмисли трагедията. Елизабет ѝ поръчала да ѝ донесе всички рисунки, които дъщеря ѝ била рисувала преди смъртта си. Майката занесла три рисунки, които детето било нарисувало в колата по пътя за брега. На първата двете малки момиченца играели в двора на къщичката. Никое от децата не било виждало къщата, нито някой им бил казал как изглежда; на рисунката обаче се виждали всички детайли, включително оградата от колчета. На втората рисунка двете момиченца играели сами на брега. На третата рисунка по-малкото дете стояло само на брега. Сестра му я нямало никъде. Но още посмразяващ бил фактът, че край брега се виждала перката на акула...

РОНДА ХЪЛ, ДФН Порт Таунсенд, Вашингтон

Петгодишният ми син Джоузеф един ден си счупи ръката, докато се опитвал да „полети“ от леглото на брат си. Влязох в стаята и заварих Джоузеф да плаче, сложих го на коленете си, гушнах го и попитах: „Какво има?“ Той ме погледна с широко отворени очи и каза: „Мамо, кога ще си получа крилете обратно?“ Когато му обясних, че децата нямат криле, но могат да пускат хвърчила, да летят със самолет и така нататък, той избухна в сълзи и изплака: „Искам си ги сега!“ Нямах какво друго да направя, освен силно да го прегърна. Тогава той преглътна, изведнъж спря да плаче, погледна ме право в очите и рече: „Няма нищо, мамо! Помня, че Бог ми каза, че ще мога да си ги

получа обратно, след като се върна от тази задача.“ И после внучката ми Фоби. Тя беше на четири, когато майка ми почина и всички се опитваха да ѝ обяснят защо съм тъжна. Малката се изкатери в скута ми и попита: „Къде е Супернана?“ Казах ѝ, че тя е умряла и е отишла на небето, Фоби каза: „Значи е с Бог и с ангелите?“. „Да!“, отвърнах. Тя помисли известно време, после слезе на пода, застана пред мен с ръце на хълбоците и ми зададе следния въпрос: „Тогава защо още си тъжна?“ Дори сега, когато от време на време скръбта се надига, си спомням този въпрос и логиката на внучката ми и моментално се изпълвам с покой. Няколко дни по-късно Фоби отново се покатери в скута ми. „Радвам се, че сега не си толкова тъжна, бабо Сю! – каза ми тя. – Защото ще ти кажа, че докато си говорим, прабаба може да се приготвя да се върне като бебе. Знаеш ли, наричат го с една важна дума, която започва с „П“.“ „Прераждане?“ – попитах аз. А тя отвърна: „Вярно, точно това каза Бог“.

СЮЗАН ЛАВДЖОЙ Кофс Харбър, Ню Сауд Уелс, Австралия

Средният ми син Джоузеф, тогава тригодишен, си играеше весело и в един момент ме попита: „Ти играеше ли си с моделин, когато беше малка?“ – Не, когато аз бях малка, нямаше такова нещо. Имаше само пластилин. – Е, много е забавно. Следващия път, когато бъдеш малко момиченце, непременно си играй. – Сигурно видя шокираното ми изражение, защото добави: – О, мамо, не се тревожи. Имаш още много време, но следващия път непременно си играй с моделин. – После се усмихна и продължи да играе. Горещо-долу по същото време, една вечер, докато го слагах да спи, ми се видя тъжен, така че го попитах: – Какво има ...какво те тревожи? – Просто си спомнях съпругата си и как почина. Този път знаех, че не бива да изглеждам шокирана или притеснена, и попитах спокойно: – Какво се случи? Той ми обясни, че винаги носел шапка и – както го описа – бояджийски панталон с престилка и връзки отпред. Тук да добавя, че по онова време живеехме в град Филадельфия и Джоузеф нямаше представа какво е бояджийски панталон. Баща му беше полицаи и никога не е носел подобна дреха. После Джоузеф ми разказа, че със съпругата му минавали по един мост, когато я нападнали оси. Каза, че тя паднала на земята и когато допрял ухо до гърдите ѝ, вече не чувал сърцето ѝ да бие – това беше обяснението на малкото ми момченце. Каза, че имал много деца и се чувствал изгубен, след като съпругата му починала. Още не беше заспал и виждах искрената тъга на лицето му. Просто го уверих, че тя е на небето и вече не я боли. Изглежда, това го утеши и му помогна да заспи. Знаем, че историята не е нещо особено, но 45 години по-късно е запечатана в паметта ми така, сякаш беше вчера.

КЕРЪЛ ГАЙРО Булхед Сити, Аризона"

Из книгата СПОМЕНИ ОТ РАЯ